

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Concilio rursus Nicaeae coacto. Cap. XXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

Germanicia est vrbs in loco, quo Cilicum, Syrorum & Cappadocum fines terminantur, sita: subiecta autem ditioni Euphratesiæ prouinciæ. Cuius ecclesiæ antistes Eudoxius, simul vt Leontium mortuum intellexit, contendit Antiochiam, illiusq; vrbs episcopatum per ambitum arripit, vineamq; Domini tanquam aper syluestris vastat. Nam non suam improbitatem more Leontii velut inuolucris obtexit, sed palam contra doctrinam apostolicam rabie suam exercuit, eosq; qui ei contradicere audebant, incommodis cuiusque generis implicauit. Eodem tempore Basilii post Marcellum ecclesiæ Ancyrae, vrbs primariae Galatiæ suscepit gubernacula, Sebastia autem primariae vrbs Armeniæ antistes fuit Eustathius. Isti iniquitate & rabie Eudoxij intellecta, audacia eius facinora Imperatori Constantio per literas significarunt. Id temporis Constantius, quò vulnera à tyrannis Reip. inflicta illis iam è medio sublatis, sanaret, in occidente commorabatur. Hi duo episcopi, magna cum Imperatore familiaritate iuncti, propter præstabilem viuendi rationem summam apud eum auctoritatem cõsecuti sunt.

De Concilio rursus Nicæa coacto.

CAP. XXVI.

HIS rebus cognitis, Constantius scripsit literas ad Antiochenos nunquam Eudoxio factam à se potestatem illius ecclesiæ episcopatum obtinendi (istud enim idem ille Eudoxius prædicauerat) & propterea mādauit, vt tum vrbe expelleretur, tum pro rebus Nicææ, vrbs Bythiniaë gestis concilioq; illuc conuocato pœnas daret. Siquidem idē ipse Eudoxius perfecerat per illos, quibus rerum in palatio administrandarum cura erat imposita, vt Nicæa concilio celebrando assignaretur. Cæterum huius vniuersitatis moderator Deus, qui res futuras perinde atque præteritas intelligit, admirabili quodam terræmotu concilium impediuit. Nam maximam vrbs partem deturbauit terræmotus ille, & quàm plurimos eius habitatores è medio sustulit. Qua re intellecta episcopi, qui ibi in vnum conuenerant, maximo timore perculsi, ad suas ecclesias reuerterunt. Quod quidem factum diuinæ planè sapientiæ ascribendum arbitror.

HH 5 Nam

THEODOR. HISTOR.

Nam cum in illa vrbe fidei apostolicæ doctrina à sanctis patribus descripta esset, & alii postea ibi congregati, contrariâ doctrinam describere in animo haberet, Deus, qui ecclesiis providere non desinit, cōcilium illud propterea prohibuit, ne ex similitudine nominis ansam Ariani arriperet ad fraudem, neue concilium illud, Nicenū quoq. appellando, simplicium animos circumuenirent.

De Concilio Seleusiæ quæ est vrbs Thracia habitato, & quæ res orthodoxis Episcopis Constantinopoli contigerunt. CAP. XXVII.

ALiquanto temporis spatio interiecto, Constantius ab Eudoxii accusatoribus impulsus, Seleuciæ cōciliū cōuocari mandat. Est quidem Seleucia, vrbs Isauriæ ad mare sita, quæ inter vrbes illius gentis facilè primas tenet. Ad hanc urbem Episcopus oriētis, quin etiam Ponticos & Asianos frequentes accedere iubet. Per idem tempus Acacius Cæsareæ, vrbs primariæ Palestinæ, Eusebio mortuo, episcopatum gessit: quem quidem Conciliū Sardicense abdicauerat, sed ille contempta tanta Episcoporum multitudine, sententiæ contra se latæ restitit. Primatum autē Hierosolymorum post Macarium illum, cuius sæpe à me facta est mentio, obtinuit Maximus: vir ob certamina pro pietate suscepta egregiè nobilitatus. Cuius & oculus dexter erutus fuit, & dextri pedis flexus profus labefactatus. Isto ad vitam immortalem translato, Cyrillus alacris & promptus doctrinæ apostolicæ propugnator, in episcopatus gradu locatur. Isti duo, Cyrillum dico & Acacium, inter se deprimatu digladiantes, populum suarum ecclesiarum grauissimis affecerunt incommodis. Nā Acacius leui arrepta occasione, abdicauit Cyrillum, Hierosolymisque expulit. Cyrillus autem proficiscitur Antiochiam, quam pastore orbatam repperit. Inde Tarsum petens, cum Siluano, viro plane admirabili, & Ecclesiæ illius id tēporis antistite, aetatem degit. Quam rem vt accepit Acacius, literas dedit ad Siluanum, eumque de Cyrilli abdicatione certiorē fecit. At Siluanus, quoniam & reuerbatur Cyrillū, & multitudinē, quæ Cyrilli doctrinā cupidissime amplexata est, non nihil pertimescebat, à ministerio ecclesiastico illum minime pro-